

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **W. A. N. H.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242780-15/ČJ-2016-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 12. 2016, č. j. 41A 5/2016 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Jindřichu Lechovskému **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 27. 12. 2016, č. j. 41A 5/2016 - 40, Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242780-15/ČJ-2016-040022, jímž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 24. 11. 2016 v 5:00 hodin na silnici E55 u obce Cínovec zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), poté, co byl spolu s dalšími cizinci zjištěn v úkrytu v kamionu bez cestovních dokladů. Dne 25. 11. 2016 v 10:18 hodin byl se žalobcem sepsán úřední záznam o podání vysvětlení, do kterého uvedl, že se narodil dne X v P., kde též bydlí. K možným překážkám bránícím předání do Bulharska žalobce pouze uvedl, že se tam nechce vrátit, neboť tam byl ze strany policie fyzicky i psychicky napaden. Úřední záznam žalobce bez výhrad podepsal. Následně bylo v návaznosti na zjištění, že žalobce již dříve podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku, vydáno dne 25. 11. 2016 rozhodnutí o zajištění za účelem předání do Bulharska. Po vydání rozhodnutí žalobce dne 26. 11. 2016 v Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen „ZZC Balková“) sdělil, že jeho datum narození není X, ale X. Dne 28. 11. 2016 bylo na žádost žalované provedeno v Nemocnici Chomutov vyšetření kostního věku žalobce se závěrem, že skelet odpovídá věku cca X let. Dne 2. 12. 2016 žalobce sepsal prohlášení, ve kterém uvedl datum narození X. Dne 9. 12. 2016 obdržela žalovaná sdělení bulharské Státní agentury pro uprchlíky, ve kterém je uvedeno bulharskou stranou evidované datum narození žalobce X.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou, ve které namítal, že žalovaná řádně nevyhodnotila podmínky zajištění nezletilého žalobce a nevyhodnotila tento věk při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění, tedy předání žalobce do Bulharska. Žalovaná dle žalobce nezohlednila ani to, že byl v Bulharsku obětí nelidského zacházení a týrání.

[4] Krajský soud konstatoval, že klíčovou otázkou pro posouzení námitek žalobce je skutečné datum narození žalobce. Krajský soud předně přisvědčil žalované v tom, že ve správním spise není před datem 26. 11. 2016 žádná zmínka o tom, že by datum narození žalobce mohlo být jiné než X, ze kterého vycházelo žalobou napadené rozhodnutí. Žalobce u sebe neměl žádné doklady, při zjišťování jeho osobních údajů tak mohla žalovaná vycházet pouze z jeho vlastních tvrzení, což také učinila. Soud zdůraznil, že žalobce při pohovoru dne 25. 11. 2016 sám sdělil žalované své datum narození X a k dalšímu dotazu své osobní údaje výslovně potvrdil. Předmětný protokol, který i pro osobu neznalou českého jazyka naprosto jednoznačně v bezprostřední blízkosti jména a příjmení žalobce uvádí datum narození X, žalobce také potvrdil svým podpisem. Krajský soud vyslovil, že s ohledem na podpis bez jakýchkoli výhrad je třeba mít za to, že žalobce s jeho obsahem souhlasil. Nehraje přitom roli, že protokol byl sepsán v českém jazyce, neboť při jeho sepisování i podepisování byl přítomen tlumočník, který předtím složil tlumočnický slib.

[5] Krajský soud dále vyjádřil, že tvrzení žalobce o zkreslení jím uváděných údajů při tlumočení neuvěřil, k čemuž uvedl, že tlumočník neměl žádný důvod informace poskytované žalobcem jakkoli zkreslovat, připomněl, že datum narození žalobce X bylo

pokračování

uvedeno již v úředním záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016, který byl sepsán bez přítomnosti tlumočníka. Krajský soud uvedl, že je vyloučené, aby dvě různé osoby zkreslily datum narození žalobce s naprosto stejným výsledkem, a dodal, že ani zpracovatel úředního záznamu neměl žádný důvod údaje sdělené žalobcem jakkoli zkreslovat. Datum narození X žalobce rovněž již dříve sdělil bulharským státním orgánům v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska. Krajský soud poukázal na to, že ke ztotožnění žalobce v databázi EURODAC jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku došlo až po vyhotovení zmíněného úředního záznamu o zajištění cizince, osobní údaje žalobce uvedené v tomto úředním záznamu tak mohla žalovaná získat výlučně od žalobce.

[6] Krajský soud dospěl k závěru, že to byl právě a výlučně žalobce, kdo sdělil žalované své datum narození X, a že toto datum nebylo zkresleno vlivem tlumočení ani jinak ze strany žalované upravováno. Dle krajského soudu naopak pochybnosti vzbuzuje to, že žalobce až po vydání rozhodnutí o zajištění začal uvádět dvě další jiná data svého narození, a to X a X. K provedení lékařského vyšetření kostního věku žalobce soud podotknul, že závěr vyšetření zněl: „Skelet odpovídá věku cca X let“. Zkratka cca přitom vyjadřuje, že se jedná o údaj přibližný, aniž by lékařská zpráva uváděla možnou odchylku. Věk X let přitom neodpovídá ani datu narození, se kterým pracovala žalovaná (ke dni vyšetření X let a X měsíců), ani datu narození, které písemně sdělil žalobce (ke dni vyšetření X let a necelé X měsíce). Provedené lékařské vyšetření tak dle soudu nelze interpretovat tak, že by jednoznačně vyvracelo správnost údaje, ze kterého vycházela žalovaná a který jí na počátku poskytl sám žalobce. Výsledek vyšetření by stejně tak mohl být považován za podpůrný argument pro závěr, že žalobce v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyl nezletilý, neboť jeho kostní věk činil cca X let.

[7] Krajský soud uzavřel, že žalovaná postupovala zcela správně, když při svém rozhodování vycházela z data narození X, které jí sdělil sám žalobce. Žalobci se naopak nepodařilo prokázat, že by jeho datum narození bylo jiné, resp. že by byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nezletilý. Soud neuvěřil tvrzení žalobce o zkreslení údajů při tlumočení a ve shodě se žalovanou shledal, že žalobce začal po vydání napadeného rozhodnutí uvádět nižší věk pouze účelově ve snaze získat pro sebe výhodnější postavení osoby nezletilé bez doprovodu. Na základě toho vyhodnotil krajský soud veškeré žalobní námítky upozorňující na pochybení žalované v souvislosti s věkem žalobce jako zcela nedůvodné. Žalovaná neměla povinnost postupovat podle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, který se vztahuje pouze na nezletilé cizince bez doprovodu, nikoli na zletilého žalobce, a neměla ani povinnost se v odůvodnění vypořádávat s požadavky uvedenými v tomto ustanovení. Současně nebylo namístě ustanovit žalobci opatrovníka, tudíž žalovaná ani v tomto ohledu neporušila žádný právní předpis. Žalovaná pak rovněž nebyla povinna vyhodnocovat věk žalobce při úvaze o realizovatelnosti účelu zajištění, kterým bylo předání žalobce v rámci dublinského řízení do Bulharska.

[8] Krajský soud shledal, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda je předání žalobce do Bulharska realizovatelné, a dodržela požadavky v této souvislosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou poukazoval žalobce. Soud připomněl, že dokonce sám žalobce připustil, že se žalovaná se souladem jeho předání do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III obecně vypořádala. Toto vypořádání označil soud za

dostačující, neboť žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu a nepatří do skupiny zvláště zranitelných osob – dětí, tudíž nebyl důvod tuto otázku v napadeném rozhodnutí jakkoli rozebírat.

[9] K námitce žalobce, že výslovně uvedl, že byl v Bulharsku obětí nelidského zacházení a týrání, soud poukázal na to, že žalobce při pohovoru ve správním řízení zůstal u obecného prohlášení o fyzickém a psychickém napadání a dále o tom odmítl mluvit. Tím žalované znemožnil posoudit, zda konkrétní jednání skutečně vykazovalo znaky nelidského zacházení a týrání. Žalované tedy nebylo možno vytýkat, že se v napadeném rozhodnutí omezila na konstatování, že žalobci v Bulharsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

[10] Krajský soud tedy neshledal namítanou nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a uzavřel, že zákonem stanovené podmínky pro zajištění žalobce byly splněny a k porušení právních předpisů ani práv žalobce nedošlo. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenu o § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Stěžovatel postavil svoji stížnost na argumentu, že krajský soud nesprávně posoudil otázku věku nezletilého žalobce. Měl za to, že v době vydání rozhodnutí žalované byly dány důvody ke zvážení jeho věku a že datum jeho narození, z něž žalovaná vycházela, bylo zkreslené. Stěžovatel zdůraznil, že totožné zkreslení údaje o datu narození, se kterým pracovala žalovaná, a ze kterého vycházely bulharské úřady, nemusí znamenat, že tvrzení stěžovatele o jeho skutečném věku je nehodnověrné. Dle stěžovatele k předmětnému zkreslení mohlo dojít totožnou dezinterpretací údajů, které stěžovatel při svém zajištění poskytl v písemné formě, což je s ohledem na to, že je stěžovatel zvyklý používat jazyk a písmo urdu, pravděpodobné. Podle stěžovatele je spíše neudržitelný argument, že by začal účelově snižovat svůj věk až v ZZC Balková, naopak je dle něj spíš pravděpodobné, že by k takovému postupu přistoupil již na místě svého zajištění, s ohledem na to, že si byl vědom, jakým způsobem je nakládáno s ostatními nezletilými osobami. Jako pravděpodobné tak stěžovatel označil to, že v nastalém zmatku a spěchu došlo k dezinterpretaci údajů poskytnutých stěžovatelem, a nově uvedený údaj o nižším věku je dle něho tedy hodnověrný.

[13] Stěžovatel dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že by byl nerozhodný jeho objektivní věk, který je podle lékařského vyšetření „cca X let“. Stěžovatel připustil souhlas se soudem v tom, že údaj „cca X let“ sám o sobě nevylučuje možnost, že by stěžovatel mohl být zletilý, údaj však dle stěžovatele vylučuje to, že by byl narozen v roce X.

pokračování

[14] Stěžovatel shrnul, že si žalovaná musela být vědoma toho, že u stěžovatele je již s ohledem na prosté fyzické vzezření podezření na to, že se jedná o nezletilou osobu bez doprovodu, a s touto skutečností se proto měla v napadeném rozhodnutí vypořádat. Závěr soudu, že tuto povinnost žalovaná neměla, proto stěžovatel považuje za nesprávný, a napadený rozsudek tak dle stěžovatele nemůže obstát.

[15] Následně stěžovatel krajskému soudu vytkl, že nesprávně posoudil nevypořádání hrozby nelidského zacházení v Bulharsku žalovanou. Stěžovatel vyslovil, že mu jakožto oběti mučení a nelidského zacházení v Bulharsku nelze v žádném případě klást za vinu to, že nebyl schopen déle a podrobněji hovořit o konkrétním týrání a mučení, jemuž tam byl podroben. Pokud žalovaná vyvozuje nehodnověrnost sdělení stěžovatele z jeho neochoty popisovat podrobně a konkrétně mučení a nelidské zacházení, kterému byl podroben, je to dle stěžovatele pouze projevem neprofesionality. Pokud žalovaná nebyla schopna zajistit stěžovateli psychologickou či jinou účinnou asistenci a získat další potřebné informace o konkrétním týrání, jehož byl obětí, nemůže být tato neschopnost či nečinnost kladena k tíži samotného stěžovatele. Nelze připustit, aby byl stěžovatel vystaven další sekundární viktimizaci a neprofesionálnímu způsobu výslechu. Pokud by bylo třeba se spokojit pouze s povrchním výslechem žadatele z důvodu nedostatku času před vydáním rozhodnutí, měla se žalovaná se zjištěnými skutečnostmi v napadeném rozhodnutí o to důkladněji vypořádat. Není však možné, aby žalovaná zcela přešla informaci o týrání stěžovatele a nijak se touto problematikou nezabývala v rozhodnutí, jehož účelem bylo zajištění stěžovatele právě pro předání do země, kde byl stěžovatel takovému týrání vystaven.

[16] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila přípisem ze dne 22. 2. 2017, ve kterém se ztotožnila se závěry krajského soudu, odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 19. 12. 2016 a navrhla kasační stížnost stěžovatele zamítnout. Doplnila, že od prvního omezení osobní svobody stěžovatele do okamžiku po vydání rozhodnutí, kdy začal uvádět jiný údaj, nevystaly žádné pochybnosti o správnosti sděleného data narození X. Teprve 26. 11. 2016 stěžovatel v ZZC Balková poprvé uvedl, že je mladší, než je uvedeno ve spise, a jako nové datum narození uvedl den X. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaná v době rozhodování o prvotním rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání nemohla vycházet z žádných jiných údajů, než které stěžovatel poskytl a opakovaně potvrdil. Tvrzení stěžovatele o zkreslení údajů dezinterpretací způsobenou tím, že je stěžovatel zvyklý používat pro písemné vyjádření jazyk a písmo urdu, vyhodnotila žalovaná jako účelové, o čemž svědčí i fakt, že jak úřední záznam o podaném vysvětlení, tak i rozhodnutí o zajištění stěžovatele bylo celé, včetně data narození, stěžovateli přetlumočeno do jazyka urdu, stěžovatel tyto dokumenty následně podepsal, a v žádném případě nepožadoval změny či opravy v nich uvedených údajů. Žalovaná rovněž odmítla úvahy stěžovatele, že pokud by chtěl svůj věk snižovat účelově, činil by tak od samého počátku s vědomím, jak je postupováno s ostatními nezletilými osobami, neboť při zajišťování nelegálně migrujících osob probíhaly jednotlivé eskorty i správní řízení samostatně, stěžovatel tedy nemohl o odlišném postupu vědět. Taktéž námitku stěžovatele, že s ním měla žalovaná jednat jako s osobou nezletilou bez doprovodu na základě prostého fyzického vzezření, označila žalovaná za účelovou. Žalovaná uzavřela, že stěžovateli řádně dala prostor ke konkretizaci tvrzení o napadání ze strany bulharské policie, stěžovatel této možnosti však nevyužil. Žalovaná tedy v odůvodnění předmětného rozhodnutí opakovaně

zdůraznila, že jí nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo být předání do Bulharska realizováno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky věku žalobce, přičemž se ztotožnil s krajským soudem a vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou. Stěžovatel poprvé své datum narození uvedl při zajišťování dne 24. 11. 2016, a to jako den X. Tento údaj byl téhož dne zapsán do úředního záznamu o zajištění cizince (č. l. 1 spisové dokumentace žalované), který stěžovatel opatřil svým podpisem, bez jakýchkoli výhrad. Stejně datum narození potvrdil stěžovatel svým podpisem na úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 25. 11. 2016, opět bez výhrad. Oba uvedené dokumenty mu byly ke kontrole kvalifikovaným tlumočnickem přetlumočeny do jazyka urdu; stěžovatel nevzneshl žádné námítky. Ten samý údaj o datu narození stěžovatele, tedy datum X, sdělil stěžovatel již dříve bulharským úřadům v rámci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území Bulharska. Žalovaná provedla ztotožnění stěžovatele v databázi EUODAC dne 24. 11. 2016 v 13:19 hodin, tedy až poté, co jí bylo datum narození sděleno stěžovatelem při zajištění. Z uvedených údajů lze mít za prokázané, že žalovaná postupovala správně, když pracovala s datem narození stěžovatele X, neboť jej získala od samotného stěžovatele, který jej opakovaně potvrdil, a shodovalo se též s údajem poskytnutým bulharským úřadům.

[19] Krajskému soudu je třeba dát za pravdu ohledně toho, že neexistují žádné důvodné pochybnosti o zkreslení stěžovatelem uváděných údajů při tlumočení, mj. s ohledem na to, že při sepisování obou úředních záznamů v České republice a získávání informací od stěžovatele v Bulharsku bylo zjištěno stejné datum, přičemž nelze shledat žádný důvod, pro který by všichni tlumočníci i zpracovatel prvotního úředního záznamu předmětné datum záměrně stejným způsobem zkreslovali. Dezinterpretace způsobená tím, že je stěžovatel zvyklý používat jazyk a písmo urdu, rovněž nepřipadá v úvahu, neboť stěžovateli byly dotyčné záznamy přeloženy, přičemž on k nim nevyslovil žádné výhrady. Nevěrohodnosti stěžovatelova tvrzení o dřívějším datu narození nasvědčuje též fakt, že při různých příležitostech uváděl data různá – vedle zmíněného data X (které označil 26. 11. 2016 v ZZC Balková, viz sdělení na č. l. 56 správního spisu), později uváděl rovněž datum X (tento údaj označil v žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2016 i v kasační stížnosti ze dne 10. 2. 2017).

[20] Spekulace stěžovatele o tom, že pokud by chtěl žalovanou oklamat, snižoval by svůj věk již od okamžiku zajištění, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem odmítl, a celou konstrukci stěžovatele o zmatení údajů vyhodnotil jako účelovou. Z výpovědi samotného stěžovatele i z dalších zjištění je zjevné, že stěžovatel je ekonomickým migrantem, který se kvůli nedostatku pracovních příležitostí snažil z

pokračování

domovského Pákistánu přes Írán a Turecko dostat do západní Evropy (Itálie, event. Německa), avšak byl zachycen v Bulharsku, kde nějakou dobu pobýval v postavení žadatele o azyl. Odtud se za pomoci převaděčů dostal do Srbska a z něho ilegálně přejížděl dále na severozápad, až byl zachycen v České republice při hranici s Německem v kamionu spolu s dalšími ilegálními migranty z Pákistánu a Íránu. Jako nejpravděpodobnější vysvětlení stěžovatelova jednání se tedy jeví, že snížením udávaného věku se snažil získat výhody spojené s postavením nezletilé osoby bez doprovodu poté, co se mu nezdařilo ilegálně proniknout do Německa.

[21] Námitka stěžovatele, že výsledek lékařského vyšetření ohledně jeho věku („cca X let“) sám o sobě nevylučuje možnost, že by stěžovatel mohl být zletilý, ale vylučuje to, že by byl narozen v roce X, je bezpředmětná. Pokud by stěžovatel uznal, že je zletilý, i když třeba narozený později než v roce X, celá jeho konstrukce postavená na nesprávném zacházení s jeho osobou jako se zletilým namísto s nezletilým by byla od počátku bez šance na úspěch. Za situace, kdy byla žalovaná na základě jí dostupných informací (sdělených stěžovatelem samotným) důvodně přesvědčena o tom, že stěžovatel byl v době zajištění starší X let, a lékařské vyšetření tento údaj nevyvrátilo (i když ani nepotvrdilo), nebyla žalovaná povinna dále detailněji přezkoumávat datum jeho narození.

[22] Požadavek zkoumat věk stěžovatele „již s ohledem na jeho fyzické vzezření“, které mělo budit podezření o jeho zletilosti, lze v jeho případě označit za účelový konstrukt. O tom, že stěžovatelův věk se v rozhodnou dobu pohyboval okolo X let, není pochyb – plyne to z příslušného lékařského vyšetření i z jeho původních i posléze pozměněných tvrzení. Obecně vzato je na samotných lidech pohybujících se věkově kolem rozhodné hranice X let, aby, chtějí-li požívat výhod spojených s věkem nacházejícím se pod touto hranicí, byli schopni dostatečně přesvědčivě osvědčit, že vskutku takového, a nikoli vyššího věku jsou. Ve věku kolem X let totiž již až na zcela nečetné výjimky mají rozumové schopnosti a osobnostní vyzrálост rozvinuty v takové míře, že mohou a mají vědět, kdy se narodili. Zejména takovou znalost lze spravedlivě požadovat po běžných lidech pocházejících z civilizovaných, byť často velmi chudých poměrů, tedy po běžných občanech Pákistánu, Bangladéše, Indie, Íránu, Egypta, Sýrie, Tuniska či třeba Iráku. Pokud tvrdí, že datum svého narození neznají, anebo údaje o datu svého narození mění (oproti původnímu věku nad X let začnou udávat věk pod touto hranicí), bude to často signálem jejich účelového jednání ve snaze získat cizineckoprávní výhody spojené s nižším věkem.

[23] Žalovaná se dostupnými prostředky snažila objasnit tvrzení stěžovatele o jeho nižším věku, když k provedení příslušného lékařského vyšetření za účelem určení věku přistoupila. Vyhodnocení údaje „cca X let“ jako nerozporného s dřívějším závěrem o zletilosti učiněném na základě údajů o datu narození, které poskytl sám stěžovatel, je v souladu se zjištěnými fakty i pravidly logického a racionálního myšlení. I tato námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

[24] Námitku stěžovatele ohledně nesprávného vypořádání hrozby nelidského zacházení v Bulharsku žalovanou a následného nesprávného posouzení krajským soudem vyhodnotil Nejvyšší správní soud rovněž jako nedůvodnou. Jak správně poukázal krajský soud, stěžovatel při pohovoru ve správním řízení setrval u obecného prohlášení o fyzickém a

psychickém napadání ze strany bulharské policie. Toto své tvrzení však nijak blíže neupřesnil, žalované tak znemožnil posoudit, zda předmětné jednání naplňovalo znaky nelidského zacházení, nebo zda je tak stěžovatel pouze subjektivně vnímal. K posouzení povahy příslušného jednání je popis tohoto jednání klíčový, neboť bez něj není možné určit, zda jde o tvrzení věrohodné (tj. konzistentní, plausibilní, souladné s dalšími známými informacemi o stěžovateli), a pokud ano, zda skutečně mělo jít o zacházení podle zákona nepřipustné a zda bylo důsledkem systémového nastavení, či se jednalo o individuální pochybení konkrétních příslušníků policie. Neochota se jakkoli dále vyjadřovat nadto nasvědčuje účelovosti tvrzení stěžovatele. Žalovaná nemohla ze stěžovatele „páčit“ informace o údajném nevhodném zacházení s ním. Jediné, co mohla učinit, bylo dát stěžovateli příležitost o této věci s ní mluvit. To při výslechu stěžovatele učinila, avšak stěžovatel výslovně uvedl, že o chování policie v Bulharsku, která jej měla fyzicky i psychicky napadat, nechce mluvit. Bylo na něm, aby sám v přiměřené míře detaily tohoto zacházení popsal a tím žalované umožnil se jeho tvrzeními podrobněji zabývat; nikdo jiný než on nemohl žalované potřebné informace poskytnout. Nic takového však neučinil. Žádné podrobnosti o údajném nevhodném zacházení s ním stěžovatel nesdělil ani v navazujících řízeních o žalobě před krajským soudem či o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, třebaže by se jimi tyto soudy musely zabývat, a to dokonce za určitých podmínek i za nedodržení zásady koncentrace žalobních důvodů ve lhůtě k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 2 věty třetí s. ř. s. (viz k tomu podobně ve vztahu k neuvedení důvodů žádosti o udělení azylu nález Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, konkrétně jeho část III. A.).

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu i ohledně toho, že se žalovaná řádně vypořádala s realizovatelností předání stěžovatele do Bulharska. Dodržela požadavky v této souvislosti formulované judikaturou Nejvyššího správního soudu, když se dostatečně zabývala tím, zda azylové řízení v Bulharsku nevykazuje systémové nedostatky, pro které by bylo předání stěžovatele vyloučené. Specifické vypořádání podmínek osob náležejících ke zvláště zranitelným skupinám nebylo v případě stěžovatele namístě, neboť v řízení před žalovanou nebylo prokázáno, že by k takové skupině náležel – nebylo potvrzeno, že by byl nezletilou osobou bez doprovodu či obětí nelidského zacházení. Obecné vypořádání, které žalovaná důkladně provedla na str. 5-7 napadeného rozhodnutí, i jeho posouzení krajským soudem bylo provedeno řádně.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[27] Zároveň bylo rozhodnuto o nákladech tohoto řízení, a to podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

pokračování

[28] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 5. 12. 2016, č. j. 41 Az 5/2016 – 21, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát. Náklady na odměnu za zastupování tak v daném případě nese stát. Zástupce stěžovatele podle obsahu soudního spisu učinil ve věci dva úkony právní služby – písemné podání ve věci samé (kasační stížnost ze dne 10. 2. 2017) a porada s klientem (právní porada se stěžovatelem ve věci kasační stížnosti dne 2. 2. 2017, 13:00-14:10 hodin). Odměna za tyto úkony činí 2 x 3100 Kč [podle § 1 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 a § 11 odst. 1 písm. d) a c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“], přičemž se dále navyšuje o náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), tj. o 1428 Kč (21 % z 6800 Kč). Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8228 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu